

ΘΥΜΙΑΜΑ

«Θυμιάμά Σοι προσφέρομεν, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς»

Ἑβδομαδιαῖο περιοδικό • Ἀριθμ. φύλ. 38

11 Φεβρουαρίου 2018

Συντάκτης: Ἐπίσκοπος Ἱερραμίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΙΩΒ (2)

1. Στό προηγούμενο κήρυγμά μας, ἄδελφοί χριστιανοί, σᾶς μίλησα γενικά γιά τό βιβλίον τοῦ Ἰώβ. Εἶπαμε ὅτι ὁ Ἰώβ ἦταν δίκαιος καί πλούσιος ἄνθρωπος ἀπό τήν Αὐσίτιδα χώρα, ἀλλά, κατά παραχώρηση Θεοῦ, κτυπήθηκε μέ ἀλλεπάλληλες συμφορές ἀπό τόν Σατανᾶ. Στήν ὀδυνηρή κατάστασή του τόν ἐπισκέφθηκαν τρεῖς φίλοι του, οἱ ὁποῖοι ὅμως τόν πόνεσαν, γιατί τοῦ εἶπαν ὅτι τά παθήματά του προέρχονται ἀπό ἁμαρτίες του. Ἀλλά ὁ Ἰώβ ὑπεραμύνεται τήν ἀθωότητά του καί διαμαρτύρεται καί ἐπιμένει ὅτι δοκιμάζεται ἀδίκως. Δέν μπορεῖ νά ἐρμηνεύσει τό μυστήριο, πῶς ὁ Θεός τιμωρεῖ τόν δίκαιο. Ἀλλά ἕνα νέο πρόσωπο ὁ Ἐλιοῦς, δίνει μιά ἄλλη ἐρμηνεία στό πρόβλημα. Κατ' αὐτόν ὅλα ἐρμηνεύονται ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ: Μέ τήν ἀγάπη του ὁ Θεός ἐπιτρέπει δεινοπαθήματα στόν ἁμαρτωλό γιά νά ἐξιλεωθεῖ, ἀλλά καί ἀπό ἀγάπη πάλι ἐπιτρέπει καί παθήματα στόν δίκαιο καί τόν ἐνάρετο, γιά νά ἀναδειχθεῖ περισσότερο ἡ ἀρετή του. Τέτοια εἶναι καί ἡ περίπτωση τοῦ Ἰώβ. Καί ἐπιβεβαιώνοντας ὁ Θεός τήν ἀρετή τοῦ Ἰώβ, τοῦ χαρίζει πάλι τήν υἰεῖα του καί τήν εὐτυχία του, περισσότερη ἀπό τήν πρώτη. Αὐτά λέγαμε γενικά στό προηγούμενο κήρυγμά μας, ἄδελφοί χριστιανοί.

2. Στό σημερινό μου κήρυγμα θά μιλήσω πάλι γιά τό βιβλίον τοῦ Ἰώβ, ἀλλά σχετικά μέ τό κύριο θέμα του. Καί τό κύριο θέμα τοῦ βιβλίου εἶναι τό πρόβλημα τῆς θεοδικίας. Πῶς, δηλαδή, λέγουμε ὅτι εἶναι δίκαιος ὁ Θεός, ἀφοῦ γύρω μας βλέπουμε νά δυστυχοῦν οἱ καλοί καί εὐσεβεῖς ἄνθρωποι καί νά εὐτυχοῦν οἱ κακοί καί οἱ ἀσεβεῖς; Τό πρόβλημα αὐτό, ἀγαπητοί μου, ταρασσει τήν Παλαιά Διαθήκη, χωρίς τελικά νά λύνεται σ' αὐτήν. Ἡ λύση του εἶναι στήν Καινή Διαθήκη. Ἀκοῦστε: Ἡ Παλαιά Διαθήκη μέχρι τήν ἐποχή τοῦ προφήτου Ἡσαΐου (8ος αἰών) καί ἔπειτα δέν εἶχε ἀναπτύξει μέ σαφήνεια τήν πίστη στήν ζωή μετά τόν θάνατο. Καί δέν τήν εἶχε ἀναπτύξει λόγω τοῦ πολέμου τῆς κατά τῆς νεκρομαντείας τῶν Χαναναίων, μεταξύ τῶν ὁποίων ζοῦσαν οἱ Ἰσραηλιτες. Ἀφοῦ, λοιπόν, στά πρώτα χρόνια τῆς ἡ Παλαιά Διαθήκη δέν εἶχε ἀναπτύξει μεταθανάτια διδασκαλία, τόνισε τήν παρούσα ζωή. Ἡ ἀμοιβή τῶν καλῶν γιά τήν ἀρετή τους καί ἡ τιμωρία τῶν κακῶν γιά τήν κακία τους θά γίνεῖ στήν παρούσα ζωή. Ἡ Παλαιά Διαθήκη ἔχει πράγματι ἐγκόσμιο χαρακτήρα. Ἡ ἀμοιβή γιά τήν ἀρετή τῶν εὐσεβῶν θά εἶναι ἡ ἀπόλαυση τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν· καί ἡ τιμωρία γιά τήν ἁμαρτία τῶν ἀσεβῶν θά εἶναι ἡ στέρση τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν. Ἀλλά στήν παρούσα ζωή δέν βλέπουμε νά παρατηρεῖται σέ γενική κλίμακα αὐτό. Ἀντίθετα βλέπουμε νά δυστυχοῦν οἱ εὐσεβεῖς καί νά εὐτυχοῦν οἱ ἀσεβεῖς. Ἔτσι ἀρχίζει τό πρόβλημα τῆς θεοδικίας. Ἀπό τούς συγγραφείς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης γίνεται μεγάλη προσπάθεια γιά τήν λύση του χωρίς, ἐπαναλαμβάνω, νά δίνεται μιά ἱκανοποιητική λύση. Καί τό βιβλίον τοῦ Ἰώβ πού μελετᾶμε εἶναι ἀφιερωμένο στό θέμα τῆς θεοδικίας. Προσωπικά, ὡς καλύτερο λόγο στήν Παλαιά Διαθήκη γιά τό πρόβλημα τῆς θεοδικίας θεωρῶ τόν λόγο τοῦ προφήτου Ἀββακούμ, πού λέγει: «Ὁ δίκαιος ἐκ

πίστεως ζήσεται» (Αβ. 2,4)! Ὁ εὐσεβὴς ἄνθρωπος, δηλαδή, πρέπει νά εἶναι στερεωμένος στήν πίστη του ὅτι ὁ Θεός εἶναι δίκαιος καί δέν πρέπει καθόλου νά κλονίζεται σ' αὐτή τήν πίστη. Τό πρόβλημα τῆς θεοδικίας δημιουργήθηκε μέ τήν σύνδεση τῆς ἀρετῆς καί τῆς κακίας πρός τά ὑλικά ἀγαθά. Ἐάν εἶσαι ἐνάρετος θά τά ἀπολαύσεις καί ἄν εἶσαι ἀμαρτωλός θά τά στερηθεῖς. Αὐτό ὅμως, ἀγαπητοί μου, δέν εἶναι σωστό. Ἀγαπάμε τόν Θεό μας ὄχι γιά νά καλοπεράσουμε, ἀλλά γιατί ἡ ἀγάπη Του μᾶς εὐφραίνει τήν ψυχή καί δίνει νόημα στήν ζωή μας. Καί θά ἀγαπάμε τόν Θεό ἔστω καί ἄν γίνουμε πάμπωχοι ἢ ἀκόμα καί ἄν μᾶς κλείσουν σ' ἕνα μπουντρούμι. Ἐάν μή συνδέουμε, λοιπόν, τήν εὐσέβεια μέ τά ὑλικά ἀγαθά καί τήν ἀσέβεια μέ τήν δυστυχία, γιατί αὐτός ὁ σύνδεσμος δημιουργεῖ, ξαναλέμε, τό πρόβλημα τῆς θεοδικίας. Τόν σύνδεσμο αὐτό τόν καταργεῖ ἡ Καινή Διαθήκη. Τά πνευματικά πρέπει νά συνδέονται μέ τά πνευματικά. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «*Πνευματικοῖς πνευματικά συγκρίνοντες*» (Α' Κορ. 2,13).

3. Στήν συνέχεια, ἀδελφοί, θέλω νά παραθέσω δύο ὠραία χωρία ἀπό τό βιβλίον τοῦ Ἰώβ, τά ὁποῖα θά ἐρμηνεύσω χριστολογικά: (α) Σέ μιά στιγμή τοῦ πονεμένου λόγου τοῦ Ἰώβ λέγει λαχταριστά: «*Εἶθε νά ἤξερα ποῦ νά Τόν βρῶ*» (23,3)! Τό κείμενο τῶν Ὁ λέγει: «*Τίς ἄρα γνοίη ὅτι εὔροισι αὐτόν καί ἔλθοιμι εἰς τέλος;*»! Αὐτός ὁ λόγος τοῦ Ἰώβ ἐκφράζει τόν πόθο ὄλων τῶν ἀνθρώπων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὁλη ἡ Παλαιά Διαθήκη ζητᾷ τόν Μεσσία, τόν Χριστό. Ψάχνει νά Τόν βρεῖ. Καί στήν ἀναζήτηση αὐτή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπαντᾷ ἡ Καινή Διαθήκη λέγοντας: «*Εὐρήκαμεν*» (Ἰωάν. 1,46)!

(β) Ἀλλά πῶς συγκεκριμένα τόν Μεσσία Χριστό τόν γευόμεθα μέ τήν θεία Κοινωνία τῆς ἀγίας Του σαρκός. Ἐνα λόγο, λοιπόν, στό βιβλίον τοῦ Ἰώβ τόν ἐρμήνευσαν ὡς πόθο γιά τήν θεία Κοινωνία πού γευόμαστε ἐμεῖς στήν Καινή Διαθήκη. Εἶναι ὁ λόγος: «*Ποῖός θά μοῦ δώσει τήν σάρκα Του νά τήν φάγω;*» «*Τίς ἄν δώη ἡμῖν τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἐμπλησθῆναι;*» (Ἰωβ 31,31). Μέ αὐτή τήν ἐρμηνεία ὁ λόγος αὐτός εἶναι προφητικός. Προφητεῦει ὅτι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ θά σαρκωθεί καί θά μᾶς καλεῖ νά φάγουμε τό Σῶμά Του καί νά πῖουμε τό Αἷμά Του!

4. Τό βιβλίον τοῦ Ἰώβ, ἀδελφοί χριστιανοί, εἶναι ὑπέροχο. Εἶναι ἕνα ἀπό τά μεγαλοφυέστατα ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας. Ἡ καλύτερη δέ τιμή σ' αὐτό εἶναι τό νά τό διαβάζουμε. Ἡ Ἐκκλησία μας πολύ τιμᾷ τό βιβλίον. Τήν Μ. Ἑβδομάδα ἔχουμε πολλά ἀναγνώσματα ἀπ' αὐτό, γιατί τά δεινοπαθήματα τοῦ Ἰώβ προτυπώνουν τά πάθη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί ἡ θεία Λειτουργία τελειώνει μέ τόν λόγο τοῦ Ἰώβ, «*Εἶη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον*» (1,21)!

Μέ πολλές εὐχές
† Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας